

**Apelācijas sūdzība, ko par Vispārējās tiesas (otrā palāta) 2017. gada 1. jūnija rīkojumu lietā T-797/16
Ori Martin/Eiropas Savienības Tiesa 2017. gada 25. jūlijā iesniedza Ori Martin SA**

(Lieta C-463/17 P)

(2017/C 392/16)

Tiesvedības valoda – itāļu

Lietas dalībnieki

Apelācijas sūdzības iesniedzēja: Ori Martin SA (pārstāvis – G. Belotti, advokāts)

Otra lietas dalībniece: Eiropas Savienības Tiesa

Apelācijas sūdzības iesniedzējas prasījumi:

— Apelācijas sūdzības iesniedzēja lūdz Eiropas Savienības Tiesu (turpmāk tekstā – “Tiesa”), grozot Vispārējās tiesas rīkojumu, ar kuru tika noraidīta tās prasība lietā T-797/16 (Ori Martin/Eiropas Savienības Tiesa), atzīt, ka minētā tiesa (sestā palāta) lietās C-490/15 P un C-505/15 P (EU:C:2016:678) ir pieļāvusi ORI tiesību uz taisnīgu tiesu, kas paredzētas Eiropas Savienības Pamattiesību hartas (turpmāk tekstā – “Harta”) 47. pantā, pārkāpumu, un tādējādi piespriest Tiesai atlīdzināt zaudējumus.

Pamati un galvenie argumenti

Prasībā – kuru Vispārējā tiesa ir noraidījusi ar pārsūdzēto rīkojumu – bija izvirzīts viens pamats: Tiesas (sestā palāta) pieļauts Hartas 47. panta pārkāpums, precīzāk – ORI tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpums. ORI būtībā apgalvoja, ka atbilstoši šim vispārējam tiesību principam uzņēmumam, kuram tiek piemērots galīgais sods, ir jāspēj saprast, kādi tieši nodarījumi tam tiek inkriminēti, lai tostarp varētu izvairīties no atkārtotas sodīšanas. Šajā gadījumā tas tā nav, jo ORI vēl joprojām nav zināms tās sodīšanas faktiskais pamatojums.

Vispārējā tiesa ir noraidījusi ORI prasību kā acīmredzami juridiski nepamatotu, balstoties uz pieņēmumu, ka prasība par zaudējumu atlīdzību bija pamatota nevis ar procedūras pārmērīgo ilgumu, kas attiecīgā gadījumā varētu būt Hartas 47. panta pārkāpums, bet gan ar apgalvoto prettiesiskumu, kas esot ticis pieļauts attiecīgajā spriedumā. Vispārējā tiesa nav izskatījusi jautājumu par to, vai tiesību uz taisnīgu tiesu pārkāpums, uz kuru prasītāja bija tieši norādījusi, ir ietverts Hartas 47. panta piemērošanas jomā. Šajā ziņā šīs apelācijas sūdzības pamatā esošie jautājumi ir svarīgi ne tikai šobrīd izskatāmajā lietā.

ORI apstrīd Vispārējās tiesas rīkojumu, jo tiesības uz taisnīgu tiesu, kas šajā gadījumā izpaužas kā personas tiesības uzzināt tās sodīšanas iemeslus, ir neatņemamas to personu tiesības, kurām ir tikuši piemēroti sodi konkurences jomā, kuru faktiskais krimināltiesiskais raksturs šobrīd ir atzīts pastāvīgajā judikatūrā. Privātpersonām piešķirto tiesību uz efektīvu tiesību aizsardzību tiesā princips ir Savienības tiesību vispārējs princips, kurš izriet no dalībvalstīm kopīgajām konstitucionālajām tradīcijām; šis princips ir paredzēts Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 6. un 13. pantā un pārņemts arī Hartas 47. pantā.

ORI arī uzsver uzdotā jautājuma nozīmi, ņemot vērā Regulas Nr. 1/2003 ⁽¹⁾ 23. pantā paredzētās atbildības konkurences jomā personisko raksturu un to, ka Savienības tiesībās konkurences jomā nav paredzēta nedz objektīva atbildība, nedz *culpa in vigilando*.

No tā izriet, ka atbilstoši Savienības tiesībām neviens nedrīkst tikt sodīts bez vainas, nedz arī vērtības trūkuma dēļ; neviens procesuālo tiesību princips, kurā paredzēta pierādīšanas pienākuma pārņemšana, neatspēko šos secinājumus.

⁽¹⁾ Padomes 2002. gada 16. decembra Regula (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti Līguma 81. un 82. pantā (OV 2003, L 1, 1. lpp.).